

DE BESCHERMER

SHANNA BELL

de
BESCHERMER

SHANNA BELL

De beschermmer
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse paperbackeditie © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shanna Bell

Oorspronkelijke titel: *The Enforcer*

Vertaling: Shanna Bell

Binnenwerk: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave januari 2021

NUR 343

ISBN 9789403617640

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

MARY

Het telefoontje kwam midden in de nacht. Mary's hoofd raakte bijna de muur terwijl ze naar haar telefoon op het nachtkastje reikte. Toen herinnerde ze zich dat haar slaapkamer geen ruimte meer had voor een nachtkastje, omdat hij zo klein was. Ze woonde nu inmiddels drie maanden in haar nieuwe huis en ze was nog steeds niet gewend aan hoe krap het er was. Ze had haar leven lang in grote herenhuizen gewoond, en het appartement met twee bezemkasten die voor een slaapkamer door moesten gaan was nogal een aanpassing.

Ze reikte naar de vensterbank boven zich om haar telefoon op te nemen. Britney belde. Het was nooit een goed teken als haar vriendin zo laat belde.

'Britney. Is alles oké?'

'Het... Het spijt me zo. Ik kon er niet van afblijven.' Het was het enige gebrabbel wat Mary kon ontcijferen voordat Britney begon te snikken.

Oh, nee.

'Ik heb het echt geprobeerd... Ik heb zo mijn best gedaan...'

Mary gooide haar benen over de rand van het bed en deed het licht aan. 'Waar ben je?'

'Ik kan gewoon niet meer,' ratelde Britney door. 'Het is te veel. Ik ben gewoon moe. Zo moe. Zoë verdient een betere zus dan ik. Ze verdient iemand als jij. Kan ze... kan ze nog een nachtje bij jou blijven?'

'Natuurlijk mag ze nog een nacht blijven.' Ze greep haar spijkerbroek van het dressoir en trok hem aan, terwijl ze de telefoon met haar andere hand tegen haar oor hield. 'Waar ben je?'

Zeg alsjeblieft dat je thuis bent. En niet in een of ander smerig steegje ligt.

Er volgde nog een snik. 'Ik ben thuis.'

Mary wist dat het afkickprogramma pittig zou zijn voor Britney. Ze had echter niet verwacht dat ze zo snel weer naar de naald zou grijpen.

'Oké, blijf waar je bent, ik kom eraan. Ik moet alleen even iemand vinden om op Zoë te passen.' Haar peetdochter meende dat ze een parttime superheld was, maar in werkelijkheid was ze pas een zesjarige wiens superkracht vooral bestond uit cupcakes eten.

Ze beëindigde het gesprek, kleepte zich aan en ging naar Zoë's kamer. Het meisje leek haast te verdwijnen tussen de stapels verhuisdozen die haar bed omringden. Mary wenste wederom dat haar zus Gina haar spullen, die vooral uit kleding en schoenen leek te bestaan, eindelijk eens zou ophalen. Gina zou nog niet dood gevonden willen worden in Mary's appartement, maar ze had er geen enkel probleem mee om het te gebruiken als opslagruimte.

Mary liep terug naar haar slaapkamer en pakte haar telefoon. Ze dacht na over wie ze op dit tijdstip het beste kon bellen. Haar nicht Jazzy of Tommie zouden meestal haar eerste keus zijn, maar zij waren op een conferentie en keerden morgen pas terug. Jazzy had haar echter wel een

nummer gegeven voor noodgevallen. Aangezien ze geen andere mogelijkheid zag, belde ze dat nummer.

‘Diaz Security. Met wie spreek ik?’

Mary bevroor en viel terug op het bed. Die diepe, humeurige stem die heerlijke tintelingen over haar ruggengraat stuurde zou ze uit duizenden herkennen. Waarom beantwoordde Hector het nummer dat Jazz haar had gegeven?

‘Ehm... je spreekt met Mary. Ik ben op zoek naar Jazzy.’

‘Dit is een noodnummer dat wordt doorverbonden naar Diaz Security.’

‘Oh.’ Ze wist niet zeker hoe ze verder moest gaan. Ze herinnerde zich dat Hector de beveiliging voor Jazzy’s man verzorgde.

‘Wat is het noodgeval?’ Zijn stem droop van het sarcasme.

Die man kon haar niet uitstaan en ze had geen flauw idee waarom. ‘Ik heb een oppas nodig.’

Stilte. En toen: ‘Pardon?’

Dat kwam er verkeerd uit, dus probeerde ze het opnieuw. ‘Ik werd net gebeld door een vriendin. Het gaat niet goed met haar, dus ik moet naar haar toe. Haar zusje verblijft bij mij thuis en ik kan haar niet meenemen, dus ik heb iemand nodig die op haar kan passen.’

‘Bel iemand anders.’

Ze bad in stilte om geduld. ‘Denk je niet dat als dat een optie was geweest, ik dat al zou hebben gedaan?’ Zijn houding begon haar pissig te maken. Hector Diaz; de enige persoon die zo snel het bloed onder haar nagels vandaan kon halen.

‘Shit. Goed dan, als het echt moet. Tot over een kwartier.’

‘Een kwartier?’ vroeg ze, maar hij had al opgehangen. Ze wist niet waar Hector woonde, maar ze betwijfelde dat het bij haar in de buurt was.

En toch ging een kwartier later, net toen ze haar sneakers aantrok, de deurbel.

Ze opende de deur en ontdekte dat Hector niet alleen was gekomen. Naast hem stond nog een kolos van een man. Een spierenbundel met schouderlang haar die leek op een blonde, vriendelijker ogende versie van Hector.

‘Hoi, ik ben Achilles,’ stelde de vreemdeling zich voor.

Hector en Achilles? Daar zat vast een interessant verhaal achter. ‘Leuk om je te ontmoeten, Achilles. Ik ben Mary. Zoë heeft eigenlijk maar één oppas nodig.’

‘Achilles is hier voor het kind, ik ga met jou mee. Jazzy zou me ervan langs geven als ik je op dit tijdstip alleen zou laten gaan.’

Mary perste haar lippen op elkaar. Natuurlijk vond hij het weer nodig om haar erop te wijzen dat hij hier niet uit vrije wil was.

Hector fronste. ‘Laat je ons nog binnen?’

‘Oh, ja, natuurlijk.’ Ze stapte achteruit en ze volgden haar naar haar woonkamer. De kleine ruimte leek verder te krimpen toen de twee uit de kluiten gewassen mannen de kamer vulden.

Ze bekeken de stapels dozen die de helft van de gang en een muur naast de tv bedekten. Gina’s spullen hadden niet in slechts de logeerkamer gepast.

‘Mijn zus heeft nog geen eigen plek.’ Ze voelde plotseling de behoefte om in de verdediging te schieten.

‘Zie hoe de machtigen zijn gevallen,’ had Gina gespot toen ze Mary’s appartement voor het eerst had bezocht.

In tegenstelling tot haar zus was Mary een ‘het glas is halfvol’ soort persoon. Ze leidde niet meer het luxe leventje waar haar overleden grootvader — bankier van de onderwereld — altijd voor had gezorgd, maar haar huidige leven bood weer nieuwe mogelijkheden. Het had niet meer de beperkingen die het eerder had en dat was ongelooflijk bevrijdend. Ze kon nu haar eigen pad volgen in plaats van het leven dat haar grootvader voor haar zou hebben uitgestippeld. Ze kon

het prima in haar eentje redden. Miljoenen vrouwen deden dat elke dag, onder veel slechtere omstandigheden.

Mary pakte haar tas en sleutels van de koffietafel.

‘Bedankt dat je gekomen bent, Achilles. Zoë slaapt, dus je hebt verder geen last van haar. Doe alsjeblieft alsof je thuis bent.’

Hector gromde iets dat ze niet verstond en liep naar buiten.

Toen ze naar haar auto wilde lopen, schudde hij zijn hoofd. ‘Ik dacht het niet.’

Ze moest het hem nageven, hij zou nauwelijks passen in haar kleine Toyota.

Tot haar verrassing liep Hector het busje met het Diaz Security logo erop voorbij en stapte hij op een Harley. Aangezien ze geen discussie aan wilde gaan over de veiligheid van motoren, zette ze gewoon de helm op die hij haar gaf. Ze gaf hem het adres en hij vertrok.

De rit naar Britneys appartement was tot haar verbazing een magische, spannende rit. Het was de eerste keer dat ze achterop een motor zat en ze genoot van elk minuut. De wind gierde door haar haren en was een welkome verkoeling tijdens de benauwde zomernacht. Helaas was de rit veel te snel voorbij en stonden ze voor een gebouw dat leek op een vervallen betonnen blok. Britneys appartement zag er van de buitenkant nog slechter uit dan dat van Mary, en dat wilde wat zeggen.

Toen Hector aanstalten maakte om af te stappen, hield ze hem tegen.

‘Britney wordt zenuwachtig van grote, brede mannen. Kun je alsjeblieft hier wachten terwijl ik kijk hoe het met haar gaat?’ Ze wachtte niet op een antwoord, maar stapte af en gaf hem de helm.

‘Je hebt een kwartier.’

Wat was dat toch met hem en een kwartier? Ze snelde de

trap op en overwoog haar opties. Als het was zoals de vorige keer zou Britney er slecht aan toe zijn. Ze zou misschien zelfs in haar eigen braaksel liggen, of nauwelijks op haar benen kunnen staan omdat ze uitgemergeld was door de drugs.

Mary had haar vriendin ontmoet bij een steungroep in de vrouwenopvang. Het was de plek waar zij de moed had gevonden om te praten over de demonen uit haar verleden. De confrontatie aangaan met haar trauma's en angsten had haar een enorme kracht gegeven. Het alternatief was blijven ontkennen wat haar was overkomen. Iets dat zou leiden tot een slangenkuil die zou eindigen in alcoholisme, drugs, een depressie, of een combinatie daarvan. Ze had geluk dat therapie haar had geholpen en ze niet het verkeerde pad op was gegaan. Helaas gold dat niet voor Britney.

Ze opende de deur met de reservesleutel, niet zeker wetend wat ze binnen aan zou treffen. Meestal lag Britney op de bank naar een muur te staren. Het enige geluid dat uit de woonkamer kwam was wat gehijg.

Mary duwde de deur voorzichtig open en kwam oog in oog te staan met een man die net van Britney afstapte.

'Ik kom morgen terug voor de rest, slet,' snauwde hij terwijl hij zijn rits omhoog trok.

Mary had hem nog niet eerder gezien. Britney nodigde meestal geen mannen uit in haar huis. Vooral niet de griezelig uitziende soort met bloeddoorlopen ogen en slechte tanden.

Ze keek over zijn schouder. Britney lag languit over de bank en was naakt vanaf haar taille naar beneden. Haar ogen waren gesloten en Mary was niet zeker of ze wel bij bewustzijn was.

'Wie ben jij?' wilde ze weten.

'Ik ben Ivan. De vriend van deze slet.'

Mary betwijfelde sterk dat hij Britneys wat dan ook was, behalve dan misschien haar dealer.

‘Ga weg.’

Ze stapte over afhaalbakjes van de Chinees die over de vloer waren verspreid en knielde naast haar vriendin. Ze pakte een deken van de vloer en gooide die over Britneys onderlichaam om haar naaktheid te bedekken. Britney zag eruit als een levend lijk. Haar ogen waren verzonken in haar bleke gezicht en ze had nauwelijks een hartslag.

Plotseling wikkelde zich een arm om Mary’s borst.

Ze schreeuwde toen Ivan haar op het gerafelde tapijt duwde. Ze zwaaide met haar vuisten, maar het mocht niet baten. Hij liet zich boven op haar vallen en greep haar polsen vast.

‘Ga van me af!’ Ze begon te schreeuwen, wat hem alleen maar aan het lachen maakte.

‘Je bent een lekker pittig ding.’

Oh, God. Zijn adem rook naar een riool.

Oké, geen paniek. Je weet wat je moet doen.

Toen zijn hand naar haar borsten ging en haar topje openscheurde, sloeg ze toe.

Ze beet hard in zijn smerige wang en liet niet los totdat ze bloed proefde.

Gadver.

‘Vuile bitch!’

Ze stak haar vingers in zijn ogen en deed toen een beweging die ze had geleerd tijdens Krav Maga. Een tel later was ze vrij. Die cursus zelfverdediging waar Jazzy haar naartoe had gesleept bleek eindelijk de moeite waard.

Ze sprong achter de koffietafel, creëerde zo meer afstand tussen hen in en nam toen een defensieve houding aan.

De adrenaline stroomde door haar aderen en deed haar bloed zingen. Het gaf haar een ongelooflijk gevoel van kracht en trots dat ze voor zichzelf kon zorgen. Helaas wist ze niet

zeker wat ze nu moest doen. Tijdens Krav Maga was haar geleerd hoe ze een aanval kon afweren en vervolgens hard weg kon rennen. Dat laatste deel had de instructeur nooit uitgesproken, maar daar had ze zelf invulling aan gegeven. Helaas was weglopen geen optie. Ze kon Britney niet achterlaten met deze griezels.

Ivan kroop overeind, zijn ogen spuwden vuur. 'Ik ga je opensnijden, trut.'

Haar adem stakte toen hij een mes trok. Haar vluchtinstinct nam het bijna over.

Houd stand!

Moet dat?

Ja, dat moet!

Opgezwiept door het advies van haar innerlijke stem was ze net haar innerlijke Amazone aan het optrommelen, toen de deur werd ingebeukt. Hector brak letterlijk de deur van zijn scharnieren toen hij naar binnen stormde.

Een blik op haar gescheurde kleren en zijn ogen werden glashard. Hij sprak geen woord terwijl hij op Ivan af liep. In een oogwenk had hij hem ontwapend. Toen greep Hector hem bij de keel en sloeg hij Ivans gezicht tegen de muur. Herhaaldelijk.

Mary huiverde toen ze botten hoorde breken. Ze zag pure razernij in Hectors ogen. Misschien moest ze hem tegenhouden. Aan de andere kant... in de gevangenis mocht hij echtelijk bezoek ontvangen. Dan kon weleens de enige manier zijn waarop ze een date met Hector kon krijgen.

'Weet je wel met wie je te maken hebt?' spuwde Ivan. 'Ik ben—'

Hector zwaaide hem richting de gootsteen. Ivans hoofd knalde tegen de spiegel van de gootsteen en stuiterde terug. Hector schopte tegen zijn knie, gaf toen een high kick tegen zijn hoofd totdat Ivan neerstortte. Hij was knock-out.

Mary haastte zich naar Britney. Dat ze na al dat kabaal niet wakker was geworden was een veeg teken.

‘Overdosis,’ zei Hector, terwijl hij zijn telefoon tevoorschijn haalde. Zijn ogen gingen naar de naald op de tafel.

‘Oh nee, nee, nee, nee.’ Hoe moest ze dit aan Zoë vertellen?

‘Mary?’

Ze knipperde met haar ogen naar Hector. Aan zijn bezorgde blik te oordelen, was het niet de eerste keer dat hij haar aansprak.

‘Ja?’

‘Waarom pak je niet wat kleren voor je vriendin? En wat andere spullen die ze nodig zal hebben.’

Juist. Ze stond op en stopte wat ondergoed en kleren in een plastic tas die ze onder Britneys bed had gevonden.

De daaropvolgende uren gingen als een waas aan haar voorbij. Britney werd in een ambulance geladen en ze volgden haar naar het ziekenhuis. Toen waren er allerlei verpleegsters en artsen om hen heen. Niemand kon haar iets concreets over Britney vertellen, behalve dan dat ze in kritieke toestand verkeerde. Gelukkig was ze niet alleen. Hector bleef heel de nacht aan haar zijde. Hij zei niet veel — de man was niet bepaald een prater — maar ze putte kracht uit zijn aanwezigheid.

Toen kwam rond een uur of drie uur ’s nachts het nieuws: Britney had het niet gehaald. Zoals Hector had voorspeld, was ze overleden aan een overdosis.

Mary voelde zich als verdoofd toen ze op een bankje in de gang neerzeeg. Britney was pas vijfentwintig, slechts vier jaar ouder dan Mary, en nu was ze er niet meer. Haar leven was nauwelijks begonnen voordat het eindigde.

Om haar heen ging de bedrijvigheid op de Spoedeisende Hulp gewoon door. Iemand gaf haar een stapel papieren. Er moesten formulieren worden ingevuld. Zoveel formulieren.

Weer was Hector haar rots in de branding. Ze hoorde hem zelfs bellen om de begrafenis te regelen.

Tegen de tijd dat ze terugkeerden naar haar appartement, was Mary uitgeput. Het enige dat ze wilde was in bed kruipen en morgen pas denken aan, nou ja, morgen.

Ze werden begroet door Zoë en Achilles die tv keken op de bank. Het kleine meisje lag als een teddybeer tegen de grote man aan.

Zoë sprong op toen ze haar zag. 'Mary! We kijken naar *Wonder Woman*.' Toen kwam ze abrupt tot stilstand en gluurde langs Mary heen. 'Jij bent de Wolfman,' fluisterde ze, terwijl ze naar Hector staarde.

'Ik heb haar een paar verhalen verteld over echte helden,' zei Achilles, terwijl hij opstond. 'De kindvriendelijke versie, uiteraard.'

'Het is laat, cupcake. Kom op, terug naar bed.'

Zoë pruilde. 'Maar de film is nog niet afgelopen.'

Achilles aaide Zoë over haar bol. 'Luister naar Mary, machtige Amazone.'

Dat leverde hem een lach op. Niet dat de woorden enig effect hadden. Zoë stuitte praktisch op haar voeten.

Mary kreunde toen ze de kruimels en bruine laag om Zoë's mond zag. 'Je hebt haar chocoladekoekjes gegeven.'

Achilles had het fatsoen om schuldig te kijken. 'Sorry. Ze werd midden in de nacht wakker en schrok toen ze me zag, dus bood ik haar een koekje aan. Dat brak meteen het ijs.'

Natuurlijk deed het dat. Zoë was immers een koekjesmonster. 'Nogmaals bedankt voor het oppassen.'

Ze wendde zich tot Hector, die nog steeds in de deuropening stond. 'Ik wil jou ook bedanken, voor...'

'Ja, prima. Laten we gaan, Achilles.' Hector liep de deur uit zonder haar zelfs maar de gelegenheid te geven haar zin af te maken.

Achilles gaf haar een verontschuldigende glimlach. 'Let

maar niet op hem. Iedere vorm van dankbaarheid maakt hem ongemakkelijk. Als je weer een oppas nodig hebt, bel me. Ik ben vorige maand verkozen tot de coolste oom.’ Hij klonk trots.

Toen was ook hij weg en bleef ze alleen achter met een kleine meid die nu praktisch alleen op de wereld was.

Mary plofte naast Zoë op de bank en trok haar dicht tegen zich aan. Zoë was het gewend dat Britney vaak “ziek” was. Haar zus was er al sinds jaren mentaal niet meer helemaal bij geweest. Het afgelopen jaar was Britneys depressie zo erg geworden dat ze zelden het huis meer verliet. Op de dagen dat Britney haar bed niet uitkwam, bracht Mary Zoë naar school.

Haar hersens maakten overuren terwijl ze nadacht over de gevolgen van Britneys dood. Met Britney uit beeld had Zoë nog maar één familielid over; haar oom. Ze herinnerde zich de littekens op Britneys lichaam maar al te goed; kleine, witte puntjes van een sigaret die haar armen en borst bedekten. Wat als dat monster de voorgedij over Zoë kreeg?

Over mijn lijk!

HOOFDSTUK 2

HECTOR

Hectors persoonlijke hel op aarde had een naam: Mary Rossi. De lekkerste vrouw die hij ooit had gezien, maar die hij niet kon krijgen. De rit van haar huis naar Britneys appartement was haast een marteling geweest. Het moment dat hij haar zachte borsten tegen zijn rug had gevoeld, was hij staalhard geworden. Hij zat inmiddels alleen op de motor, maar kon zweren dat hij haar nog steeds kon ruiken.

Hij gaf vol gas in de hoop dat de zwoele zomernacht haar geur uit zijn hoofd zou zetten. Kon hij de gebeurtenissen van deze avond ook maar zo makkelijk vergeten. Elke keer als hij aan die klootzak dacht die het had gewaagd om haar aan te raken, werd hij moordzuchtig. Hij had hem er te makkelijk mee weg laten komen. Hij had meer dan slechts zijn neus en been moeten breken. Hij had verdomme elk bot in zijn lijf moeten breken en hem vervolgens uit het raam moeten gooien. Die klootzak was nog niet goed genoeg om haar tenen te likken, laat staan dat hij haar zou mogen aanraken.

Hector schudde zijn hoofd toen hij wederom verteerd dreigde te raken door woede. Het voelde net als vroeger. In

de tijd dat hij deelnam aan kooigevechten om geld te verdienen. De goede, oude tijd toen hij zijn innerlijke beest losliet en zijn tegenstander verpulverde met zijn vuisten. Die periode in zijn leven waarbij de nachten eindigden met een stel vrouwen die maar al te graag het bed wilden delen met de straatvechter Hector 'het Beest' Diaz.

Zijn nauwelijks bedwingbare woede overviel hem. Hij dacht dat hij de tijd van woedeaanvallen voorgoed achter zich had gelaten. Het leger had hem daar een uitweg in geboden. De mariniersopleiding was immers 's werelds beste *anger management* training. Toen hij Mary's gescheurde shirt echter had gezien, was hij geflipt.

Hij had haar voor het eerst op Gio's bruiloft gezien, nu alweer maanden geleden. Ze was als een prachtig visioen in een roze jurk en praatte met de gasten terwijl ze genoot van een glas champagne. Hij werd onmiddellijk overspoeld door een vloedgolf van pure lust. Het had hem al zijn wilskracht gekost om niet op haar af te stappen en te doen wat zijn lichaam van hem verlangde. Het enige waar hij aan kon denken was om haar in zijn armen te nemen, of een kamer in te slepen, of tegen een muur aan te drukken. Het maakte niet uit, als hij maar alleen met haar kon zijn en haar kon laten genieten. Helaas lagen stijlvolle, elegante vrouwen zoals Mary Rossi buiten het bereik van mannen zoals hij. Hij was teveel ruwe bolster, zonder een blanke pit. Te duister van binnen, te gewelddadig, te beschadigd. Het rijtje met 'teveels' was eindeloos.

Dus wat stond een man te doen als hij geilde op een vrouw die hij niet kon krijgen? Optie B: haar proberen te vervangen door een exemplaar dat enigszins in de buurt kwam.

Hij nam de afslag naar South Beach en parkeerde voor de personeelsuitgang van Club Flux. Het was niet bepaald zijn favoriete uitgaansgelegenheid, aangezien een van de eige-

naars een man was die hij verafschuwde. Flux was echter een van de populairste clubs in San Francisco en trok een zeer divers publiek. Een perfecte jachtterrein voor waar hij naar op zoek was dus. En aangezien Diaz Security de beveiliging van de club verzorgde, kwam hij er af en toe en was hij bekend met het terrein.

Hij nam plaats aan de bar en seinde naar de barman.

Brent pakte gelijk een glas. 'Je vaste drankje, Hector?'

Hector knikte en kreeg een ijskoud biertje. Precies wat hij nodig had om wat af te koelen. De dansvloer zag zwart van de mensen en alle VIP tafels waren bezet. Hij bezwoer zichzelf dat hij dit keer geen blondje ging neuken met lange blonde lokken en blauwe ogen.

'Hoi. Zin om een drankje voor me te bestellen?'

De vrouw die naast hem kwam zitten had kort, felrood haar. Haar strakke, laag uitgesneden jurk benadrukte haar borsten en weelderige rondingen. Ze leek totaal niet op Mary.

Precies wat ik zoek.

Haar blik gleed over zijn gezicht en tatoeages en ze likte haar onderlip. De meeste vrouwen die de littekens op zijn wang zagen keerden ofwel hun ogen af, of ze wilden hem neuken. Het leek wel alsof er geen middenweg was.

Hij klopte op de bar om Brents aandacht te krijgen. 'Geef de dame een drankje van mij.'

Hij had zijn zin nauwelijks afgemaakt of ze drukte zich al tegen hem aan. Ze was geil en gretig, maar bovenal was ze gemakkelijk. Hij wist dat hij haar zo mee naar de steeg achter de club kon krijgen. Hij besloot echter om haar mee naar huis te nemen, want daar lagen zijn spullen.

Het moment dat ze de club verlieten, legde ze een hand op zijn achterwerk. Ze draaiden de hoek om en liepen richting de parkeerplaats.

Een beeld van Mary's lippen verscheen voor zijn ogen.

Hij hield van haar lippen. Ze waren lekker vol, haar onderlip iets groter dan de bovenlip. Zijn pik zou er verdomme goed tussen passen.

Vergeet het maar, Diaz. Denk aan wat anders.

Hij keek naar de roodharige. 'Ga op je knieën.'

Ze deed wat hij vroeg en haalde onmiddellijk zijn pik uit zijn broek. Haar tong gaf hem een lik van zijn ballen tot aan zijn eikel. Toen begon ze hem kleine kusjes te geven en met hem te spelen.

Hij was niet in de stemming voor voorspel. Zijn vingers begroeven zich in haar haren. 'Zuig me diep.'

'Yes! Doe me pijn, daddy.'

Ah shit, ze was een van dát soort vrouwen. Een blik op zijn littekens en ze dacht dat hij ervan genoot om vrouwen te slaan. Hij deed niet aan het 'daddy' gedoe, en hij werd al helemaal niet geil van het idee om vrouwen pijn te doen. Tenminste, niet het soort pijn dat deze van hem scheen te verwachten.

Plotseling weerklonk er een schel alarm. Hij hoorde een man rechts van hem schreeuwen.

'Hé! Wat is daar verdomme aan de hand?'

Hector draaide zich om naar waar het geluid vandaan kwam. Het was zijn alarm. Hij liet de roodharige los, trok zijn broek recht en haastte zich naar zijn Harley om tot de ontdekking te komen dat zijn banden waren doorsgesneden. Shit. De een of andere klootzak had met zijn tengels aan zijn baby gezeten.

Brent stond te roken naast zijn motor. 'Sorry man, tegen de tijd dat ik hem zag was de schade al aangericht.'

'Heb je gezien wie het was?' Hij had sinds een paar weken het gevoel alsof iemand hem in de gaten hield. Hij had het toegeschreven aan zijn PTSS en er verder niet meer over nagedacht. Maar nu vroeg hij zich af of het wellicht meer dan slechts zijn verbeelding was.

‘Nee, helaas. Hij droeg een capuchon. Het was vast een van die verdomde hangjongeren.’

Het was te laat om een sleepwagen te regelen op dit tijdstip van de avond, dus belde hij Achilles. Hij was zijn one-night stand al vergeten, tot ze ineens aan zijn zijde verscheen.

‘Neem je me mee naar huis, lekker ding?’

‘Dat gaat ’m niet worden vanavond. Ik moet wat dingen regelen.’ Hij stapte achteruit toen haar hand weer naar zijn rits ging. ‘Brent, waarom neem je...’

‘Heidi,’ zei ze strak.

‘Juist... Heidi niet mee terug naar binnen. Haar drankjes komen voor mijn rekening.’

Ze pruilde, maar sloeg toen een arm om Brents middel en liep terug naar binnen.

Niet lang daarna kwam Achilles hem ophalen. Hector stapte wat morrend in de auto van zijn vriend. Hij hield er niet van om in een auto te rijden, ongeacht hoe ruim het van binnen was. Compacte ruimtes waren niet zijn ding.

‘Ik kan niet geloven dat de een of andere lul mijn banden heeft doorgesneden, terwijl ik iets verder stond.’

‘Ach, het kan ons allemaal overkomen.’

‘O ja? Wanneer is dit jón voor het laatst overkomen?’ Goed, hij was misschien een beetje gevoelig betreft zijn motor. Het was een klassieker die hij had gekocht nadat hij zijn eerste kooigevcht had gewonnen. Hij had letterlijk gebloed voor zijn Harley.

‘Vorige week nog,’ zei Achilles. ‘Precies op deze parkeerplek, net als bij jou.’

‘Dit is een harde buurt, kennelijk.’

‘Kennelijk. Al begin ik me nu bijna af te vragen of er niet meer aan de hand is.’ Toen stapte hij over op een onderwerp waar Hector het nog minder over wilde hebben. ‘Dus, ehm, over vanavond gesproken. Jij bent Mary dus gaan helpen?’

‘Ja, dus?’

‘Gewoon, dat ik het wat vreemd vind. Je had iemand anders kunnen sturen. Zoals een van de jongens die de avonddienst draaien.’

Soms was Achilles een enorme bemoeial. Dat was nu precies de reden waarom hij ervoor had gekozen om alleen naar Mary te rijden en Achilles had gevraagd om hem daar te ontmoeten. Als je niet samen reed, kon je ook niet onder-vraagd worden.

Toen hij zweeg, glimlachte Achilles. ‘Ik ben blij dat je eindelijk de eerste stap hebt gezet.’

‘Ik heb geen stap gezet.’

‘Het werd tijd,’ ging Achilles vrolijk verder. ‘Jullie zijn nu al maanden om elkaar heen aan het draaien als twee zwijme-lende tieners.’

‘Er is geen sprake van gedraai. En ik doe verdomme niet aan zwijmelen.’

‘Tuurlijk, tuurlijk.’

‘Laat het gaan, man. Zij is niet bestemd voor mij. Ik ben bovendien niet geïnteresseerd in haar.’ Toen Achilles hem een blik gaf, haalde Hector zijn schouders op. ‘Oké dan, ik wil haar. Maar alleen voor één nacht.’ Zijn obsessie voor Mary Rossi zou na een nacht vast wel verdwijnen. ‘Zij is niet het type vrouw die aan one-night stands doet. Om nog maar te zwijgen over het feit dat Jazzy me bij de ballen zou grijpen als ik haar nicht zou kwetsen. Mary is het type dat hartjes en bloemen wil. Ze wil het soort man die ze mee kan nemen naar haar moeder. Dat is niet wie ik ben.’

‘Haar moeder is een alcoholist die in Frankrijk woont met haar derde man.’

Dat was nieuws voor Hector. Hij probeerde alle info betreft Mary weg te filteren. ‘Dat doet er niet toe. En hoe weet jij dat eigenlijk? Hou je haar soms in de gaten?’

‘Hou je gegrom maar voor je. Ik ben een oud dossier over haar tegen gekomen. Er is er een van elk Rossi-meisje.’

Hij was die dossiers bijna vergeten. Gio had erom gevraagd voordat hij met Jazzy trouwde. Hector was er niet bij geweest toen Gio een bruid moest kiezen uit een van de Rossi kleindochters. Zijn keuze was gevallen op de meest eigenzinnige van de meiden: Jocelyn. Helaas voor hem was dat gevoel niet wederzijds geweest, want zijn aanstaande bruid was letterlijk het land uitgevlucht om van hem weg te komen. Hector was degene geweest die haar terug naar huis had gesleept, terwijl ze raasde en tierde. Zijn vriend was meedogenloos wanneer hij zijn zinnen op iets of iemand had gezet. Zoals altijd had Gio uiteindelijk zijn zin gekregen en was hij inmiddels gelukkig getrouwd.

Hector moest toegeven dat hij wat dat betreft niet veel van Gio verschilde. Zijn ontmoeting met de Detta's had hem laten inzien dat bloedbanden je nog geen familie maakte. Bloed betekende geen ene moer wanneer het ging om loyaliteit of liefde. De grootmoeder van de Detta's had hem dat geleerd. Ze had zelfs geprobeerd om hem wat normen en waarden bij te brengen. Een van die normen was om hen die zwakker zijn dan jij te beschermen. Ze geen pijn te doen. Als hij achter Mary aan zou gaan, zou hij haar uiteindelijk kwetsen. Want als hij haar ooit in zijn bed kreeg, zou hij haar niet meer laten gaan. Ze verdiende beter dan dat.

Geen enkele vrouw verdiende het om met zijn demonen te moeten leven.

HOOFDSTUK 3

MARY

De ochtend nadat Britney was overleden, maakte Mary Zoë's favoriete pannenkoeken. Het was weekend en Zoë hoefde dus niet naar school. Zoë zat vrolijk te kletsen aan de keukentafel terwijl ze stroop over haar pannenkoeken goot. Ze droeg een rode cape over haar pyjama. Kennelijk had ze besloten om dit weekend weer een superheld te zijn.

Ze had Zoë nog steeds niet verteld dat haar zus was overleden, omdat ze er simpelweg de juiste woorden niet voor kon vinden. Zoë had haar vader nooit gekend en op jonge leeftijd haar moeder verloren. En nu haar zus. Mary wist dat ze het onvermijdelijke niet langer kon uitstellen; ze móést haar vertellen over Britney. Ze wist alleen niet goed hoe. Vandaar dat ze om hulp had gevraagd.

'Kunnen we vandaag naar de film?' vroeg Zoë.

'Tuurlijk, maar, eh, we moeten eerst even praten.'

'Waarover?'

'Eet eerst je ontbijt maar op.'

Je weet toch wat er van uitstel komt?

Uitstellen ja. Niet afstellen.

Wat ongelooflijk volwassen van je.

De pannenkoeken waren in een mum van tijd op en Zoë keek haar verwachtingsvol aan.

Mary opende haar mond, sloot hem weer en blies haar adem uit. Ze plukte Zoë van de stoel en liep naar de pluche bank. Zoë nestelde zich in haar schoot. Ze was een echte knuffelaar.

‘Ik moet je iets vertellen, cupcake.’

‘Wil je niet naar de film?’

‘Jawel, maar, ik ehm...’

De deurbel ging. Het was het mooiste geluid ter wereld. Mary schoof Zoë van haar schoot en snelde naar de voordeur.

‘Hey meid, wat ontzettend rot voor je,’ zei Jazzy, en ze gaf haar een knuffel.

Tommie was de volgende die haar omhelsde. ‘Gecondoleerd.’

Mary keek om naar Zoë die nog op de bank zat. Ze had net een film opgezet.

‘Ik heb het Zoë nog niet verteld,’ fluisterde ze. ‘Kom alsjeblieft binnen.’ Ze hoopte dat hun aanwezigheid haar net die extra kracht zou geven om Zoë het slechte nieuws te vertellen.

‘Oom Tommie!’ Zodra Zoë Tommie zag stormde ze op hem af.

Hij plukte haar van de vloer en gooide haar in de lucht. ‘Wie is mijn favoriete superheld?’

‘Ik!’

Tommie liet haar zachtjes op de bank vallen en plofte toen naast haar neer. ‘Waar kijk je naar?’

‘Thor.’ Toen fluisterde ze, alsof ze een geheim deelde: ‘Thor was hier gisteravond.’

‘Oh, wow. En je hebt me niet eens gebeld?’

‘Ze bedoelt Achilles,’ legde Mary uit, terwijl ze plaatsnam

aan Zoë's andere zijde.

'Dan had je me al helemaal moeten bellen,' mopperde Tommie.

Jazzy nam plaats op de fauteuil naast de tv. 'Wat, geen knuffel voor tante Jazzy?'

Zoë vloog bijna in Jazzy's armen. 'Wil je met ons mee naar de film? We kunnen erna een ijsje eten. Of chocoladekoekjes. Of allebei.' Ze klonk erg enthousiast bij de gedachte.

'Dat lijkt me een goed plan,' zei Jazzy. Ze gaf Mary een blik.

Mary zette de tv uit en haalde diep adem. 'Zoë, kun je alsjeblieft even hier komen? Ik moet je iets vertellen.'

Het was alsof de kleine meid haar spanning aanvoelde, want ze fronste en plofte neer tussen Mary en Tommie. Mary begon te vertellen. Ze hield Zoë's hand vast en was blij dat Tommie hetzelfde had gedaan. De kleine meid was eerst griezellig stil. Toen begonnen de tranen over haar wangen te biggelen.

'Is Britney naar de engelen gegaan, zoals mama?'

'Ja, liefje. Ze is naar de hemel gegaan om bij de engelen te zijn.'

Er volgden meer tranen totdat Zoë begon te hikken. 'Moet ik ook naar de engelen toe?'

'Pas als je een hele oude dame bent,' verzekerde Tommie haar. 'Als je grijs haar hebt en loopt met een wandelstok.'

Zoë's ogen keerden terug naar haar. 'En jij? Jij mag niet naar de engelen!' Ze sloeg haar armen om Mary's nek.

Mary streelde Zoë's rug. 'Nee, liefje. Ik blijf hier bij jou.'

Het leven bood geen garanties, maar Zoë had er op dit moment wel een nodig. Mary troostte Zoë, die tegen haar borst lag en aan het snikken was. Ze dacht aan Britney en de depressie waar ze zo lang onder had geleden. Mary had haar vaker wel dan niet op de bank aangetroffen waar ze doods voor zich uitstaarde alsof ze omhuld was door een nevel van

pijn. Britney had verteld dat dit leven haar te veel werd. Een leven waarin de man die haar jeugd tot een hel had gemaakt nog steeds vrij rondliep. Een wereld waarin ze elke keer als ze wakker werd nog steeds de brandwonden van een sigaret op haar huid voelde. Mary hoopte dat Britney eindelijk de innerlijke vrede had gevonden waar ze zo naarstig naar had verlangd.

Ze bleven een tijd op de bank hangen, totdat er werd aangebeld. Mary keek verrast op. Ze maakte zich zachtjes los van Zoë en liep naar de deur.

Er stond een onbekende vrouw op de stoep. Ze droeg een stijf, grijs pak en hield een aktetas vast.

‘Mevrouw Rossi? Mary Rossi?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Ik ben Clara Wilson van Bureau Jeugdzorg. Ik heb begrepen dat Zoë bij u logeert.’

Er vormde zich een koude knoop in haar maag. ‘Waar gaat dit over?’ Ze wist natuurlijk wel waar het over ging. Dat wist ze maar al te goed. Ze had alleen gedacht dat ze meer tijd zou hebben. Tijd om een manier te bedenken om Zoë bij zich te kunnen houden.

Aan mevrouw Wilsons gezicht te oordelen was haar tijd op.

‘Bent u familie?’ vroeg ze.

‘Ik ben haar peettante.’

De vrouw trok een notitieblok uit haar tas. ‘Maar jullie zijn dus geen bloedverwanten?’

De knoop in haar maag verstrakte. ‘Nee. Maar Zoë heeft geen bloedverwanten. In ieder geval geen waar ze contact mee heeft. Ik ben het dichtst dat in de buurt komt. Ik zorg al jaren voor haar.’

De vrouw wierp haar een begripvolle blik toe. ‘Ik begrijp het, maar ik kan Zoë niet bij u achter laten. Volgens ons beleid—’

‘Jullie beleid?’ Mary haalde diep adem toen ze zich realiseerde dat ze haar stem had verheven. Ze deed de deur iets meer dicht zodat Zoë hen niet zou horen. ‘Ik ben dan wel niet haar moeder, maar ik hou van haar alsof ze mijn eigen kind is.’

‘Dat zie ik, maar u bent geen directe familie. Ik kan haar niet bij u laten wonen.’

Ze kon niet geloven dat dit gebeurde. ‘Je kunt haar niet zomaar meenemen.’

Er volgde nog een begripvolle blik. Een blik waar Mary schoon genoeg van begon te krijgen.

‘Ik kan u verzekeren dat ik haar naar een veilige plek breng. Als u niet meewerkt, kom ik terug met de politie. U wilt Zoë die ervaring ongetwijfeld besparen.’

Ik kan haar wegsturen en er vervolgens met Zoë vandoor gaan.

Of je zou dit op de legale manier kunnen aanvechten waardoor je niet achter de tralies belandt. Oranje is niet jouw kleur.

Optie twee dus.

‘Dat zou ik haar zeker willen besparen,’ zei Mary zachtjes.

De vrouw knikte goedkeurend. ‘Kunt u haar nu alstublieft vragen om te komen?’

Mary wist dat de vrouw alleen maar haar werk deed. Er lag geen spoortje kwade wil in haar stem. Wat bijna jammer was, want dat had het makkelijker gemaakt om een hekel aan haar te hebben.

‘Ik ga mee. Ik wil zien waar u haar heenbrengt.’

Mevrouw Wilson knikte en bleef wachten. Mary was niet van plan om haar binnen te vragen. Met lood in haar schoenen liep ze de woonkamer in.

Zoë keek op toen Mary naast haar ging zitten.

‘Cupcake, er is een dame die je naar een nieuwe plek gaat brengen. We moeten nu gaan, maar dit is maar tijdelijk, oké?’

Tommie fronste, maar toen begon het hem te dagen.

Jazzy vloekte. Als Mary's hart niet aan scherven lag, zou ze de scheldpot tevoorschijn hebben gehaald.

Zoë pakte haar hand vast. 'Ga jij mee?'

'Ja, liefje. Ik ga mee.'

Zoë's glimlach, vol van vertrouwen, zou haar voor altijd blijven achtervolgen. De kleine meid had er geen idee van dat Mary haar noodgedwongen achter zou laten bij de mevrouw van Jeugdzorg.

'Ga je maar omkleden.'

'Mag ik Spidey meenemen?'

'Natuurlijk.' Ze sliep nooit zonder haar Spidermanknuffel.

Zodra Zoë in haar kamer verdween, verscheen er een barst in Mary's geforceerde glimlach.

Jazzy verscheen gelijk aan haar zijde. 'We gaan dit oplossen, Mary.' Er lag een vastberaden schittering in haar ogen.

'Zeker weten,' beaamde Tommie.

'Je staat er niet alleen voor. Die kleine meid hoort bij jou. Het spijt me van je vriendin, maar Zoë was vaker bij jou dan bij haar zus.'

Jazzy had een punt. Niet dat het wat uitmaakte. 'Maar ik ben geen familie.'

'En wat dan nog? Zoë heeft geen familie, of wel? Dat betekent dus—'

'Alleen heeft ze die wél,' zei Mary schor.

Haar nicht keek verbaasd op. 'Waarom stonden ze dan toe dat ze bij Britney woonde? Ik weet dat men geen slecht woord over de doden hoort te spreken, maar Britney was een junkie. En of ze nu aan het afkicken was of niet, ze was niet bepaald in staat om voor een klein kind te zorgen.'

Mary ademde beverig in. 'Je weet waar Britney en ik elkaar hebben ontmoet; in de vrouwenopvang. Zoë heeft een oom die graag naar de fles grijpt.' Meer hoefde ze niet te zeggen.